

Miscel·lània genealògica

ANTONI MULET ORFILA, PINTOR I PROMOTOR URBÀ

Antoni Tudurí

Secció de
Genealogia de
l'Ateneu de Maó

Va ser l'any 1894 que es va estrenar «*La verbena de la paloma*» amb lletra de Ricardo de la Vega i música de Tomàs Bretón, una de les sarsueles més conegudes pel gran públic, potser per allò de «*una morena y una rubia, hijas del pueblo (sic) de Madrid...*», on l'apotecari D. Hilarión explicava al seu amic D. Sebastián les virtuts del progrés i aquest D. Sebastián deia allò de «*las ciencias adelantan que es una barbaridad, una brutalidad...*».

♦ VAL A DIR que aquesta al·lusió a una sarsuela podria tenir una clara relació amb un disc (que vaig comprar fa poc temps a una botiga de revenda de llibres, discs i altres elements més o manco culturals, a la Travessera de Gràcia de Barcelona, al mòdic preu d'un euro) i a aquest disc (LP que en deien abans, o vinil com diuen els *moderns*) el paper del *sereno* el cantava un tal Òscar Pol (maonès pel que sembla) a qui estic seguint sense massa èxit. Si per un casual algun lector em pot passar dades d'aquest baix cantant, li estaré prou agraït.

Em disculpareu la deriva, però no era aquesta la meua intenció; el que jo volia expressar és que el *Gran Hermano* de Georges Orwell és tan omnipresent que avui en dia

ja té nom propi (que no citaré per tal de no donar cap pista, ja ens entenem...) i tothom sap que comença per G i que, fem el que fem, aquest G.G. (Gran Germà) ho sap i, a més, sap on som. I, inclús, qualsevol carrer, plaça o indret de qualsevol ciutat, vila, poble o lloc per on pugui passar un vehicle tot estrany, dotat de periscopis i altres estris òptics i electrònics, el podem visualitzar, com en diuen ara (el carrer o la casa, no el vehicle) entrant a l'espai sideral del dit Gran Germà.

A qualsevol carrer, plaça o lloc? No exactament. A l'igual que els còmics d'Astèrix, sempre hi queda una aldea on el prepotent centurió romà no hi pot arribar, encara que només sigui de moment.

I aquest és el cas de certs carrers o carretons per a on no pot circular el vehicle abans citat. Per exemple, si l'ajuntament instal·la uns bil·los, ben posats, el vehicle espacial no pot passar i, per tant, no pot fer d'espia del Gran Germà. Mireu, sinó, el carrer d'Alaior a Maó o el carrer Que no passa de Ciutadella. Però açò no només passa a Me-

norca; també es dona el cas a Barcelona, especialment a aquelles vies urbanes que es denominen *passatge*. I un d'aquests duu el nom d'un personatge que m'ha dut a utilitzar una excusa per a poder citar a un maonès totalment desconegut per a un servidor, pintor de professió (no de *brocha gorda* que diuen en castellà), sinó de pinzell fi i que va tenir una escola d'ensenyament de futurs artistes pintors.

Es tracta d'Antoni Mulet i Orfila, nat a Maó devers l'any 1821 i que va morir a Sant Gervasi de Cassoles (municipi annexionat a Barcelona devers 1923) l'any 1882, casat dues vegades, amb 5 fills del primer matrimoni i 9 del segon. L'origen menorquí el tenim ben documentat, però ens ha costat bastant el seguiment de la seva descendència. Aquesta branca del llinatge Mulet s'ha perdut a Barcelona, atès que només hem trobat dades de descendència femenina que m'ha conduït fins al Sr. Oriol Comas Valsells amb qui he pogut conversar sobre el seu avantpassat.

♦ ANTONI MULET I ORFILA era fill d'Antoni Mulet Llambías i de Josepa Orfila Escrivà, casats a Maó en data 22/02/1815, sent el primer Mulet, que hem trobat Joan Mulet Vilena, casat a Maó amb Anna Mesa Canaves en data 29 de maig de 1758, fill de Claudi Mulet i de Francisca Vilena, nat a una ciutat francesa anomenada Nevers. A l'acta de casament diu que era fill de Claudi Mulet i de Francisca Vilena. Cercant aquest matrimoni els hem pogut localitzar a Nevers (regió de la Borgonya, al centre de França) i,

per tant, és versemblant que l'origen francès d'aquesta saga sigui correcte (el llinatge de la mare és, a França, Vilain i la seva transcripció fonètica es transforma en Vilena). Cal recordar que per aquelles dates Menorca era sota la dominació gala (1756-1763) i, per tant, Joan Mulet devia ser un súbdit del rei Lluís XV que va quedar a la nostra illa, ja que consta la defunció, a Maó, d'un Joan Mulet l'any 1776.

Pel que sembla, el fet de que aquest passatge barceloní dugué aquest nom no és degut ben bé a la seva categoria artística, que devia ser prou bona, almanco pel que fa a l'ensenyament de l'art pictòric, sinó a que, amb una visió de futur molt destacable, va ser que va demanar i obtenir el preceptiu permís municipal del poble de Sant Gervasi de Cassoles per poder urbanitzar (avui pot semblar un verb irregular i imputable judicialment) devers l'any 1870, de manera que ben entrat el segle XXI és un dels passatges o carretons urbans de més encant de la ciutat de Barcelona.

Seguint el costum d'aquest espai i considerant les activitats artístiques d'Antoni Mulet, he cregut oportú cercar les seves relacions de sang amb altres artistes menorquins. Amb el pintor Francesc Hernández Monjo hem trobat 1 connexió directa, amb 13 bots; amb el també pintor Pasqual Calbó Caldés, una connexió directa de sang amb 18 bots mínims, mentre que amb els escultors Jaume Otero Camps i Torquat Tasso Nadal les relacions directes són una i dues, amb 19 i 18 bots mínims, respectivament.